

To je asi nejvýstižnější název našeho dvoutýdenního pobytu na letošním Manx Grand Prix na ostrově Man. Dostat se až doprostřed Irského moře však každý rok znamená samo o sobě velké dobrodružství.

Kamil Holán, kamil@cmn.cz
foto: Ivo Holán

V letošní sezoně jsem měl v kalendáři závodů nejvíce zvládnuté poslední dva týdny v srpnu. Manx Grand Prix byl sen, který jsem chtěl opět prožít. Vzhledem k tomu, že jsem už věděl, do čeho se hrnu, spřádal jsem plány dlouho dopředu. Jenže vždycky, když si myslíte, že je přece všechno dopředu jasné a vymyšlené, najednou odkudsi přiletí neřešitelný problém a rozhodne se, že si z vašeho snu klidně udělá noční můru.

Můj sen byl letos opravdu ve velkém ohrožení, protože pouze pár dní před odjezdem znovu chybělo pár menších detailů. Něco jako motorka a dodávka, která nás tam odveze. Naštěstí mají romantické příběhy a pohádky šťastný konec. Proto je taky tolik miluju. Stejně jako velkou spoustu svých kamarádů, kteří přispívali jako pohádkové bytosti a během několika málo hodin zajistili vše nezbytně nutné. Kamarád Matys Vlach udělal dokonce z mého hororového příběhu vesmírnou odysseu, protože takovou dodávku, jakou mi nabídl na převoz, nemá ani Marc Márquez. Dobře, možná má, ale já teda ještě nikdy v žádný lepší nejel. Párkrát jsem si zdřímnul a už jsme byli na Manu.

Rozpačité rozkoukávání

Na místě už na nás tradičně netrpělivě čekala rodina Bowersů, kteří našemu ochotnickému spolku poskytli azyl. Ten jsme tvořili pro první týden jen čtyři. Já, můj mechanik a sponzor v jednom Olda Konečný, Matys Vlach a principal

V zajetí rychlosti
Šťastný tým: (dole zleva) Matys Vlach, Olda Konečný, Alzo Vlach, (nahore zleva) Gill Bowers, Michal Janoušek, Ned Bowers, Kamil, Ivo Holán, Leoš Kožušník, Martina Šlapáková ...

týmu, můj táta Ivo Holán. Ten přiletěl samozřejmě letadlem, jak už to tak u baftuňáků bývá :-).

Olda s Matysem se okamžitě po příjezdu vrhli na přípravu motorek. Ostrá motorka, kterou jsem měl od týmu Race-track zajištěnou, by totiž nemusela vydržet obrovskou porci kilometrů, která nás po dobu celé ManxGP čekala. Proto jsem tak zoufale potřeboval ještě jeden stroj, který by mi dával jistotu pokračování v našem počínání až do konce. Jistotu mi nabídl na poslední chvíli Honza Kovář z Hořic, když mi bez problémů poskytl svoji kočičku. Nutno dodat, že na Honzu mě přivedl Pavel Flégl, který zná v Hořicích všechny a všechno. Připravil motorku na transport asi za půl hodiny a Matys tak mohl po cestě na Man přihodit do nákladového prostoru ještě jednu eršestku. Divočina, že? Ale byl jsem v tu chvíli nejšťastnější člověk pod sluncem.

První trénink nám z organizačních důvodů zrušili, a tak jsme volný den využili, abychom oba stroje protáhli po místním motodromu na letišti v Jurby. Tento místními jezdci oblíbený mě přivítal tím, že ze mě chtěl okamžitě vytrást duši. Ale co bych chtěl, vždyť se podívej, jak vypadá velkej „horský“ okruh. Takže jsme začali šroubovat s podvozkem. Jenže náhradní Kovariho motorka měla seriové tlumiče a nedalo se zas tolik vymyslet. Prostě jsme se dostali na přijatelný kompromis a basta.

Při pozdějších ostrých kvalifikacích jsme zjistili, že to opravdu nebude to pravý ořečový, ale motorka mi skvěle posloužila pro najetí tratě. Ke konci týdne jsem mohl už naplno rozbalit přípravného supersporta a hned bylo znát výrazné zlepšení časů i kvalifikační pozice.

Už jsem opět prožíval nepopsatelné chvíle. Tu dlouhou, nekonečně dlouhou dobu, kterou tam jedete na plnej plyn. Vytočená šestka, a vy na motorce cvičíte jako opice, abyste ji nasměrovali mezi zidky a meze donekonečna se kroutícího asfaltu. Skoky, hori-

zonty, převýšení, tunely z korun stromů a vysekuté cesty v horských hřebenech. To všechno naraz zase začalo dávat jedinečný a nepopsatelný pocit úžasu. To naprosté zajetí myslí ve světě rychlosti. Jen v tuhle chvíli dokáže člověk pochopit, proč to děláme.

... ještě nesmíme zapomenout na Mildu Jonáka, který podával info z trati a nestihl se vrátit do depa :)

První pětka pokořena
Nastal čas závodů, chvíle, pro kterou jsme sem přijeli a které jsme všechno podřizovali. První je závod Junior, kategorie, kde směřjí jen pouze šestikila. Ta je pro mě asi tou nehlavnější. Cile jsem si před

závodem žádné nedával, ale určitě by se mi líbilo TOP 10. Jenže na to teď nemyslím, jsem na startu a čekám na poklepání startéra po rameni. Neskutečný pocit, nepopsatelné vzrušení s vámi cloumá při pohledu ze startovní brány. Máte pocit, že se zastavil čas. Jedete v tom sami, jen vy a motorka.

První dvě kola jsem zvládl a teď mě čeká zastávka na dotankování. Po letošním TT, kde tu dvakrát chytla při doplňování paliva motorka i s jezdcí a mechaniky, došlo k nezbytné úpravě pravidel. Celá procedura je komplikovanější, než

krát značně ovlivnilo. Kromě celkem početných míst, kde zůstaly po předchozím dešti mokré fleky, na nás podél celé trati čekal velmi zrádný, nárazový vítr. Začal jsem tedy dost opatrně, ale průběžně to stačilo na páté místo. To jsem si při postupném zrychlování držel až do čtvrtého kola, kdy byl závod bohužel přerušen. Výsledky byly vyhlášeny podle pořadí po dvou kolech, v dobu, kdy jsem jel již pátý, a tak jsem docílil nečekaně skvělého výsledku v největším závodě celé Manx GP.

Za rok znovu?

Při slavnostním přebírání replik vítězných trofejí jsem se dočkal velmi příjemného překvapení v podobě Seymour Trophy. Jde o cenu pro nejlepšího mimobritského jezdce celé ManxGP. Krásný pohár, na kterém zůstane navždy vyryté již podruhé moje jméno, jsem měl možnost držet v ruce jen chvíli při slavnostním předávání. Ale ten pocit ve mě zůstane už napořád. Dojemné chvíle při rekapitulaci možných i nemožných výkonů celého týmu, který fungoval naprosto perfektně během příprav závodů, potlačujeme velkou dávkou různorodých blahodárných tekutin snad ve všech barech v hlavním městě Douglasu.

Na řadu přichází loučení a odjezd. Nejtěžší část celého pobytu. Za tu celkem dlouhou dobu, kdy jste v onom totálním zajetí rychlosti, totiž přestanete vnímat starosti běžného života. Jako třeba placení hypotéky nebo chození do práce. Když na to začínám znovu myslet, dělá se mi zle, ale nad vodou mě drží malá naděje. Vím totiž, že udělám všechno proto, abychom se na náš milovaný ostrov znovu vrátili. Tak třeba hned příští rok? ■

Quarter Bridge je jedním z mnoha kritických míst na trati

Už jsem opět prožíval nepopsatelné chvíle. Tu dlouhou, nekonečně dlouhou dobu, kterou tam jedete na plnej plyn. Vytočená šestka, a vy na motorce cvičíte jako opice, abyste ji nasměrovali mezi zidky a meze donekonečna se kroutícího asfaltu. Skoky, hori-

zonty, převýšení, tunely z korun stromů a vysekuté cesty v horských hřebenech. To všechno naraz zase začalo dávat jedinečný a nepopsatelný pocit úžasu. To naprosté zajetí myslí ve světě rychlosti. Jen v tuhle chvíli dokáže člověk pochopit, proč to děláme.

Už jsem opět prožíval nepopsatelné chvíle. Tu dlouhou, nekonečně dlouhou dobu, kterou tam jedete na plnej plyn. Vytočená šestka, a vy na motorce cvičíte jako opice, abyste ji nasměrovali mezi zidky a meze donekonečna se kroutícího asfaltu. Skoky, hori-

► BEZ HODNÝCH LIDÍ BY TO NEŠLO

Na letošní ManxGP bych se nikdy nedostal, nebýt hodných lidí okolo mě. Nejvíce díky si zaslouží ti, kteří do toho se mnou šli. Můj táta sehnal finanční podporu od spřátelených partnerů, jako jsou firma MOD elektronik, Broker Consulting Rudolf Rodywirja nebo firma vyrábějící barvy HET. Bez svého mechanika Oldy Konečného bych neujel ani metr, a hlavně jemu tedy vděčím za povedenou výpravu. Matys Vlach a jeho brácha Alzo, kteří zajistili přepravu techniky a části lidí. Firma Auto Zrucký, jejíž majitel, pan Zrucký mi zajistil, stejně jako minulý rok, pneumatiky na celou sezonu a hlavně na ManxGP. Další velký dík za podporu na místě patří Mildovi Jonákovovi a Martině Šlapákové, Leoši Kožušníkovi a Michalu Janouškovi. Nesmím vynechat ani Bonmoto.cz, které mě zatím neúnavně zásobuje skvělými helmami HJC, těch mám letos bohužel velkou spotřebu. A na moji přítel z RSTmoto.cz. Tihle skvělí lidé, od nichž mám tu nejlepší výstroj od hlavy až k patě, se o mě starají celou sezonu, jako bych byl jejich vlastní. Naprosto neskutečnou dávkou nadšení a odvahy prokázal také Honza Kovář, který mi bez váhání půjčil motocykl. Mnoho důvěry a odvahy do mě vložili Marek "Lama" Hložek a Pavel "Haga" Štolba, kteří mě podporují jak po psychické, tak po finanční stránce. Nakonec díky Racetracku, který mě nechal závodit na výborně připravené Yamaze R6.

„Léto s ČMN“ trošku prodlouženo

Děkujeme všem cestovatelům, kteří vzali noviny na výlet do světa a své snímky nám zaslali. Vy ostatní, pokud jste do nestihli, neváhejte a ještě je pošlete. Nabízíme vám ještě šanci, uzávěrku totiž prodloužujeme do 10. září.

Podmínkou přijetí fotografie do fotosoutěže ČMN je její obsah: na fotografii musí být vidět logo ČMN (samolepka, nášivka, hrnek s logem nebo vydání novin...). Co dalšího se na obrázku objeví, necháváme plně na vás. Vtipné komentáře k fotkám jsou vítány, nezapomeňte ale na uvedení autora a kontaktu.

Fotky pošlete na e-mail redakce@cmn.cz a do předmětu zprávy vyplňte „Léto s ČMN“, případně pište na adresu redakce (Vrbova 19, 147 00 Praha 4). Vkládat fotky můžete také na Facebook Českých motocyklových novin.

Uzávěrka soutěže je prodloužena do 10. 9. 2014. Děkujeme za dodržení limitu v počtu zaslaných fotek, a to: jeden soutěžící = jedna fotka. Vítěze vybere porota složená z členů ČMN a nejlepší z fotek otiskneme.

Na desítku prvních čeká předplatné ČMN na půl roku a další věcné ceny.

Jan Bartuška: Tak takhle nějak vypadá 15 let věrnosti ČMN :-)

Fotky, pošlete a jeďte bezpečně. Příjemné léto s ČMN přeje Vaše redakce

Pozn.: Zasláním fotografie soutěžící vyjadřuje souhlas s jejím zveřejněním v ČMN a na webu icmn.cz a FB ČMN.

Security Tech Germany

1924-2014

90 let

DOBŘÍ POCIT BEZPEČÍ

- DOMÁCÍ ZABEZPEČENÍ
- ZABEZPEČNÍ OBJEKTŮ
- KAMEROVÉ SYSTÉMY
- PŘÍLBY
- CYKLO ZÁMKY
- MOTO ZÁMKY
- DETEKTORY KOUŘE
- OKENNÍ ZABEZPEČENÍ
- ALARMY
- VISACÍ ZÁMKY

www.abus.cz